

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI SÁU

BỌN TUNG SƠN TÍNH BÀI GIẬU ĐỎ BÌM LEO

Định Tinh sư thái tra gươm vào vỏ từ từ quay lại. Trong thời gian chớp nhoáng từ chỗ động vào chỗ tĩnh, bà tỏ ra là một tay cường kiện chiến đấu kịch liệt trong lâm bồng biển thành một vị lão ni khiêm hòa từ thiện.

Bà chấp hai tay thi lễ nói:

- Đa tạ Chung sư huynh đã giải vây cho!

Nguyên bà đã nhận ra hán tử trung niên đứng trước mặt là sư đệ củ Tả chương môn phái Tung Sơn tên gọi Chung Trấn ngoại hiệu Cửu khúc kiếm.

Ngoại hiệu này không phải nói về binh khí của y là thanh trường kiếm uốn khúc mà là để tán thưởng kiếm pháp của y kỳ ảo khôn lường.

Ngày trước Chung Trấn đến dự cuộc đại hội Ngũ Nhạc kiếm phái trên ngọn Nhật Quang núi Thái Sơn, Định Tinh sư thái có gặp y một lần, nên bà mới nhận ra. Còn mười mấy nhân vật Tung Sơn kia bà cũng nhận biết năm người.

Chung Trấn khoanh tay đáp lễ, mỉm cười nói:

- Định Tinh sư thái một mình chơi với bảy tên Thất tinh sứ giả của Ma giáo quả nhiên kiếm pháp rất cao siêu. tại hạ kính phục vô cùng.

Định Tinh sư thái nghĩ thầm:

- Té ra là bảy tên Ma giáo đó là Thất tinh sứ giả.

Bà không muốn tỏ ra là mình cổ lậu ít hiểu biết, liền lẳng lặng không hỏi gì nữa. Bà định bụng để mai đây thủng thẳng dò hỏi cũng chưa muộn. Đã biết được danh hiệu bọn chúng thì công việc điều tra cũng dễ dàng được phần nào rồi.

Lúc này những người kia trong phái Tung Sơn cũng tới nơi thi lễ. Trong bọn này có hai tên là sư đệ của Chung Trấn, còn ngoài ra đều hàng đệ tử bậc dưới.

Định Tinh sư thái đáp lễ xong rồi hỏi:

- Nói ra lại hồ thẹn! Phái Hằng Sơn lão ni chuyển này xuống Phúc Kiến đưa đi mấy chục tên đệ tử. Đột nhiên chúng thất tung tại thị trấn này. Chung sư huynh các vị đến trại 28 có manh mối gì để giúp cho cuộc điều tra của lão ni chăng?

Nên biết Định Tinh sư thái là sư tỷ của Định Nhân sư thái, chương môn phái Hằng Sơn, nên địa vị củ bà rất cao mà bản tính cũng cực kỳ kiêu ngạo, bà nghĩ tới bọn người phái Tung Sơn đã ẩn nấp một bên từ trước nhưng họ chờ đến lúc bà thế cùng lực kiệt toan vung kiếm tử tử mới ra tay viện trợ thì hiển nhiên là họ để mình lộ chỗ kém cỏi trước, cho oai phong củ họ càng nổi bật, nên trong lòng củ bà có ý không vui. Nhưng đột nhiên mấy chục tên đệ tử mất tích là một vụ trọng đại, bất đắc dĩ củ bà phải hạ mình hỏi họ một câu. Giả tử là việc cá nhân củ bà thì chẳng thà củ bà chịu chết chứ quyết chẳng mở miệng củ ai. Lúc này củ bà phải hỏi đến Chung Trấn ầu đó là một chuyện khuất phục lắm rồi.

Chung Trấn cười mát đáp:

- Bọn yêu nhân Ma giáo chuyển này đã chuẩn bị kỹ càng rồi mới tới đây. Chúng thật lắm mưu thần chước quỷ, lại biết sư thái võ công trác tuyệt, nếu chỉ lấy lực địch thì khó lòng thủ thắng. Chúng liền ngấm ngấm bố trí âm mưu để bắt hết đệ tử của quý phái. Sư thái bất tất phải nóng nảy. Bọn Ma giáo tuy lớn mật đến đâu, chắc cũng chưa dám lập tức gia hại các vị sư muội bên quý phái. Chúng ta sẽ thương nghị kế hoạch giải cứu bọn họ là xong.

Chung Trấn dứt lời liền xoè tay mời Định Tĩnh sư thái nhảy xuống.

Định Tĩnh sư thái nghĩ thầm:

- Toàn thể bọn đệ tử của ta bị bọn Ma giáo bắt đem đi đâu không biết. Mình ta lại chưa tìm được manh mối gì. Nếu chỉ trông vào sức một người thì bất luận cách nào cũng không thể cứu bọn chúng ra được. Cổ nhân đã nói: " Không nín nhịn được việc nhỏ nhất thì hỏng việc lớn ". Hiện giờ ta đành nhẫn nại im tiếng để cho gã họ Chung này khoái chí. Miễn sao gã cứu được bọn đệ tử của ta thoát nơi hang cộp là việc khẩn yếu.

Bà nghĩ vậy liền gật đầu nhảy xuống.

Chung Trấn cũng nhảy xuống theo. Hắn vừa đi về hướng Tây vừa nói:

- Tại hạ xin dẫn đường cho sư thái.

Hắn đi chừng mười trượng thì rẽ qua hướng Bắc đến trước Tiên An khách điểm. Hắn đẩy cửa bước vào nói:

- Sư thái! Chúng ta vào đây thương nghị để tìm kế hoạch.

Hai tên sư đệ của hắn thì một tên là Thần tiên Đặng Bát Công và một tên nữa là Cẩm Mao Sư Cao Khắc Tân. Ba người dẫn Định Tĩnh sư thái tiến vào một căn phòng rộng lớn, thấp nền lên rồi chia chủ khách mà ngồi.

Bọn đệ tử dâng trà rồi lui ra. Cao Khắc Tân liền đóng cửa phòng lại.

Chung Trấn nói:

- Đồng sư đệ cùng Cao sư đệ ngưỡng mộ kiếm pháp của sư thái là đệ nhất phái Hằng Sơn ...

Định Tĩnh sư thái lắc đầu ngắt lời:

- Không phải đâu kiếm pháp của lão ni còn kém Định Nhàn chừng môn lại kém cả Định Dật sư muội nữa.

Chung Trấn mỉm cười nói:

- Sư thái bất tất phải quá khiêm! Hai vị sư đệ của tại hạ vì ngưỡng mộ oai danh muốn coi cho biết kiếm pháp thần diệu của sư thái, nên chúng mới cứu viện chậm trễ thực ra không phải có ác ý. Bây giờ tại hạ xin có lời từ tạ, mong sư thái miễn trách cho.

Định Tĩnh sư thái trong lòng cũng đã hơi nguội. Bà thấy mọi người đều đứng khoanh tay thi lễ, cũng chấp tay đáp lễ nói:

- Chung sư huynh dạy quá lời.

Chung Trấn chờ Định Tĩnh ngồi xuống rồi nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta sau khi liên kết như cây liên cành, chẳng có chuyện riêng tây. Chỉ vì mấy năm gần đây ít khi hội diện, lại không liên thủ hợp lực mà làm việc để đến nỗi Ma giáo bành trướng mỗi ngày một lớn mạnh.

Định Tĩnh sư thái nghĩ bụng:

- Phải chăng bọn này có ý mỉa mai phái Hằng Sơn mình?

Nguyên chuyến này phái Hằng Sơn vào tỉnh Phúc Kiến không nói cho phái Tung Sơn biết trước. Nhưng chẳng phải chỉ có một mình phái Hằng Sơn làm như vậy mà cả những phái Hoa Sơn, Thái Sơn cũng không nói cho chưong môn phái Tung Sơn hay biết.

Nên biết Ngũ nhạc kiếm phái liên minh là chỉ khi nào gặp việc lớn mới liên thủ cộng sự còn những việc gì riêng của bản phái thì không nhất thiết phải bẩm minh với Tả minh chủ quy định.

Chung Trấn lại nói:

- Tả chưong môn ngày thường đã nói: Hợp lại thì sức mạnh, phân tán thì sức yếu. Ngũ Nhạc kiếm phái ta nếu hợp làm một thì bọn Ma giáo quyết không địch nổi. Ngay đến cả phái Võ Đang, Thiếu Lâm là những phái nổi tiếng từ lâu cũng phải kém chúng ta rất xa. Lão nhân gia vốn có tâm nguyện hợp cả năm phái lại một, chẳng hiểu ý sư thái thế nào?

Định Tĩnh sư thái giương cặp lông mày lên đáp:

- Bần ni ở phái Hằng Sơn vốn là người nhàn hạ. Trước nay vốn không để ý đến việc trong việc ngoài am Bạch Vân. Chung sư huynh nói đến việc lớn, tưởng nên nói với sư muội bọn ta mới phải. Việc khẩn yếu trước mắt là phải tìm cách cứu bọn nữ đệ tử tệ phái thoát khỏi chốn giam cầm. Ngoài ra còn việc gì sẽ thủng thảng tính sau.

Chung Trấn mỉm cười đáp:

- Sư thái cứ yên tâm. Việc này đã giao cho phái Tung Sơn rồi thì phái Hằng Sơn chẳng lo gì nữa. Việc của phái Hằng Sơn cũng là việc của phái Tung Sơn chúng ta. Dù thế nào cũng không thể để cho bọn sư muội bên quý phái chịu khuất nhục.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Nếu vậy xin đa tạ. Chẳng hiểu Chung huynh có cao kiến gì và nắm vững được phần thắng lợi?

Chung Trấn mỉm cười đáp:

- Sư thái đã thân hành đến đây chẳng lẽ lại sợ mấy tên yêu nhân Ma giáo? Vả lại anh em tại hạ sẽ gắng sức hết lòng để sư thái sai khiến. Hai phái chúng ta đồng tâm hiệp lực, thì còn sợ gì bọn Ma giáo! Ha ha ...

Định Tĩnh sư thái nghe gã nói vậy thủy chung bà không nói câu gì, trong lòng vừa nóng nảy vừa tức giận. Bà đứng dậy nói:

- Chung huynh nói vậy là hay lắm rồi! Vậy bây giờ chúng ta đi thôi!

Chung Trấn hỏi:

- Sư thái định đi đâu?

Định Tĩnh sư thái đáp:

- Đi kiếm người.

Chung Trấn hỏi:

- Đi đâu để kiếm người?

Câu hỏi này khiến cho Định Tĩnh sư thái cứng họng không trả lời được. Bà ngừng lại một chút rồi nói:

- Bọn đệ tử của ta chuyến này mất tích chưa lâu, nhất định chúng còn ở đâu đây. Nếu mình còn chần chờ mãi thì việc tìm kiếm càng khó khăn hơn.

Chung Trấn nói:

Theo chỗ tại hạ biết thì bọn Ma giáo ở cách không xa trại 28. Chúng có một chỗ sào huyệt. Các vị sư muội quý phái chắc là bị cầm tù ở đó...

Định Tĩnh sư thái ngắt lời:

- Cái sào huyệt đó ở chỗ nào? Chúng ta đến thẳng đó cứu u người.

Chung Trấn thùng thảng nói:

- Bọn chúng đã chuẩn bị sẵn sàng và mình đến nơi một cách đột ngột. Nếu để sơ hở thì chẳng những người không cứu được mà bọn mình còn mắc bẫy họ nữa. Theo ý kiến của tại hạ thì ta hãy bàn định kế hoạch rồi sẽ cứu người một cách hoàn thiện hơn.

Định Tĩnh sư thái không sao được đành ngồi xuống nói:

- Lão ni xin nghe lời cao kiến của Chung huynh.

Chung Trấn nói:

- Lần này tại hạ vâng lệnh sư huynh đến Phúc kiến, nguyên có một việc lớn muốn thương lượng với sư thái. Vụ này có mối liên quan đến võ lâm Trung Nguyên và cũng liên quan đến cuộc thịnh suy củ Ngũ Nhạc kiếm phái ta nữa. Thật là nột công cuộc trọng đại, chú không phải tầm thường. Ngoài ra những việc cứu người chỉ cất tay một cái là xong.

Định Tĩnh sư thái hỏi:

- Không hiểu việc lớn đó là việc gì?

Chung Trấn đáp:

- Đó là việc mà tại hạ vừa mới đề nghị. Dem Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại làm một.

Định Tĩnh sư thái đứng dậy nét mặt xám xanh nói:

- Chung huynh ... Chung huynh... nói thế...

Chung Trấn mỉm cười ngắt lời:

- Xin sư thái chớ hiểu lầm mà cho là tại hạ nhân lúc người ta gặp bước nguy nan mà bức bách sư thái ưng thuận việc này.

Định Tĩnh sư thái tức giận nói:

- Người dùng chổi cãi là không thừa cơ người ta gặp bước nguy nan. Nếu không sao người lại bắt buộc như vậy?

Chung Trấn đáp:

- Quý phái là phái Hằng Sơn, tề phái là phái Tung Sơn. Công việc của quý phái tề phái tuy quan tâm đến những lúc dùng đao kiếm động thủ, tại hạ đã nguyện ý vì sự thái tận lực nhưng không hiểu các vị sư đệ sư diệt họ có hết lòng không. Nếu hai phái hợp nhất thì thành việc của mình, chẳng ai chênh mảng được nữa.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Theo lời Chung huynh nếu phái Hằng Sơn ta không hợp nhất với quý phái thì bọn đệ tử phái ta bị cầm tù bên phái Chung huynh chỉ tụ thủ bàng quang phải không?

Chung Trấn đáp:

- Tại hạ không nói thế. Tại hạ vâng lệnh chương môn sư huynh đến thương nghị với sư thái về việc đại sự này. Ngoài ra còn việc gì khác thì chương môn sư huynh không có dặn bảo chỉ hết, nên tại hạ không dám làm bừa, mong rằng sư thái đừng trách.

Định Tĩnh sư thái tức quá sắc mặt lợt lạt lạnh lùng nói:

- Về việc hai phái hợp nhất lão ni không tác chủ được. Nếu lão ni mà đồng tình nhưng chương môn sư muội không ưng cũng là vô dụng.

Chung Trấn liền tiến lại gần một bước khẽ nói:

- Chỉ cần sư thái ưng thuận là xong Định Nhân sư thái chắc cũng ưng thuận liền không có điều gì trở ngại đâu. Trước nay môn phái nào thì vị chương môn mười phần có hết tám chín là do người đệ tử lớn tuổi nhất nắm giữ. Sư thái về đức hạnh, về võ công đều hơn các vị khác mà lại nhập môn trước, vậy đáng giữ quyền chương môn phái Hằng Sơn mới đúng.

Định Tĩnh sư thái giờ tay trái lên đập xuống góc bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Người muốn ly gián chị em ta chăng? Sư muội ta làm chương môn là ta năn nỉ với tiên sư mãi mới được. Định Tĩnh này nếu muốn làm chương môn thì đã làm ngay từ ngày ấy rồi, há còn để cho người ngoài xúi bẩy chăng?

Chung Trấn thở dài nói:

- Lời nói của chương môn sư huynh quả đã không lầm.

Định Tĩnh sư thái hỏi:

- Y nói thế nào?

Chung Trấn đáp :

- Chuyến này Nam tiến chứng môn sư huynh đã nói trước: Định Tĩnh sư thái phái Hằng Sơn nhân phẩm rất cao, võ công rất tinh thâm, song có điều đáng tiếc là không hiểu đại thể. Tại hạ hỏi lại: Sao sư thái lại không hiểu đại thể thì sư huynh đáp: ta vốn biết tính tình sư thái rất thanh cao, không thích hư danh lại không ưa nghe chuyện trần tục. Vậy người có nói hai phái hợp nhất với sư thái thì người sẽ dụng phải một cái đinh đậy. Nhưng việc này liên quan trọng đại. Chúng ta đã biết việc không

làm được mà cứ làm, giả tử Định Tĩnh sư thái một mình tự nguyện ưng thuận thì đó là cái phúc lớn. Không những nó giữ cho chính giáo được yên ổn mấy ngàn năm mà nó còn tránh được cho võ lâm một trường kiếp nạn lớn lao. Vậy việc đó không thể bỏ qua được.

Định Tĩnh sư thái đứng dậy nói:

- Người có hoa ngôn xảo ngữ thế nào trước mặt ta cũng bằng vô dụng. Phái Tung Sơn các người hành động như vậy chẳng những là nhân lúc người ta gặp nguy hiểm mà thừa cơ, thực ra lại còn muốn đẩy người xuống giếng khơi.

Chung Trấn nói:

- Sư thái nói vậy là sai. Nếu sư thái không cương quyết vì trọng trách của võ lâm mà gấp rút hợp hai phái Tung Sơn Hằng Sơn làm một rồi tiến tới ba phái Thái Sơn, Hoa sơn, Hành Sơn cùng gia nhập. Nếu ba phái kia cũng gia nhập nữa thì phái Tung Sơn chúng ta nhất định cử sư thái lên giữ chức chủ môn Ngũ Nhạc Kiếm phái. Đó là sư huynh chúng ta nhất dạ công tâm, tuyệt không có riêng tây chi hết...

Định Tĩnh sư thái lắc đầu quây quây đáp:

- Người nói vậy chỉ tổ làm bần lỗ tai ta.

Và giờ song chưởng lên. người chưa xô đến nơi chưởng lực đã đánh tới đến binh một tiếng. Hai cánh cửa gỗ bật tung bay đi. Thân hình bà tung ra ngoài cửa. Bà không dừng bước chạy thẳng ra Tiên Yên khách điểm.

Ra khỏi cửa rồi gió thổi vào mặt Định Tĩnh sư thái đang nóng nảy cảm thấy mát rượi. Bà nghĩ thầm:

- Thành cha họ Chung này bảo bọn Ma giáo có sào huyệt ở gần trại 28 và bọn nữ đệ tử của bản phái đều bị giữ tại đó. Chẳng hiểu hán nói thật hay là giả dối?

Bà cầm kiếm trong tay một mình đi hùng hục ngoài đường.

Lúc này mặt trăng sắp lặn, bóng người dài lê thê trên đường lát đá xanh coi rất thê lương quanh quẽ.

Bà đi được mấy trượng bỗng đứng lại nghĩ :

- Ta chỉ có một mình thì sao mà cứu được quân đệ tử. Xưa nay những bậc anh hùng hào kiệt phải biết đường lui tới sao ta không tạm thời ưng thuận lời Chung Trấn. Chờ cho chúng cứu thoát bọn đệ tử rồi ta sẽ tự vẫn để tạ tội. Thế là tử vô đối chứng. Như vậy ta có nuốt lời thì cũng một mình chịu lấy cái nhục về sự bất tín.

Nên biết nhân vật võ lâm ít khi chịu khuất phục vì điều bội tín.

Định Tĩnh sư thái buông tiếng thở dài từ từ quay về Tiên Yên khách điểm.

Bỗng nghe có tiếng người đàn ông quát lớn:

- Này! Điểm tiểu nhị! Mau mở cửa để bản tướng quân vào trọ. Bản tướng đi đường mệt rồi phải nghỉ lại uống rượu.

Tướng quân này chính là tham tướng Ngô Thiên Đức (tức Lệnh Hồ Xung), mà Định Tĩnh sư thái đã gặp lúc ban ngày ở Tiêu Hà Lĩnh trên đường đi Toàn Châu. Định

Tĩnh sư thái vừa nghe tiếng tham tướng la gọi thì khác nào người sắp chết đuối nằm ngay được một khúc cây lớn.

Đây nhắc lại Lệnh Hồ Xung sau khi đã ra tay giúp đỡ cho Nghi Lâm tiểu ni cô ở Tiên Hà Lĩnh, chàng rất lấy làm khoái chí. Chàng càng đắc chí hơn nữa ở chỗ Nghi Lâm không nhận ra chàng.

Suốt một đêm chật vật mà chàng không cảm thấy mệt mỏi chút nào. Chàng vẫn hăng hái rảo bước tiến về phía trước cho tới thị trấn ở trại 28 vào lúc các phạn điểm vừa mở cửa.

Lệnh Hồ Xung vừa bước chân vào điểm đã hét lớn:

- Lấy rượu đây! Mau!

Điểm tiểu nhị ngẩng ra trông thấy một vị tướng quân khi nào dám chần chờ, gã vội vàng rót rượu, làm cơm chắt gà, thái thịt bày ra để khoản đãi quan tướng một bữa no say.

Lệnh Hồ Xung rượu đã ngà ngà, chàng sức nhớ tới những việc đã xảy ra bữa trước, bụng bảo dạ:

- Bọn Ma giáo chuyển này bị một phen thất bại nặng nề, nhất định chúng chẳng chịu cam tâm. Mười phần chắc đến chín còn lo mưu thiết kế để sinh chuyện với phái Hằng Sơn. Định Tĩnh sư thái là người hữu dũng vô mưu thì không thể đối phó với bọn Ma giáo quái đản được. Ta phải ngấm ngầm theo dõi bảo vệ bọn họ mới được.

Chàng tính trả tiền cơm rượu rồi đến Tiên Yên khách điểm mượn phòng nằm ngủ.

Lệnh Hồ Xung chật vật suốt đêm qua ở Tiên hà Lĩnh, bây giờ lại no say vừa đạt lưng xuống là ngủ liền. Chàng ngủ cho đến chiều, chàng vừa tỉnh dậy còn đang rửa mặt, bỗng nghe ngoài đường phố có tiếng người xôn xao, hô hoán:

- Bọn cường nhân ở trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch đêm nay sẽ đến càn quét trại 28. Chúng thấy người là giết, thấy của là cướp. Ta phải mau mau tìm đường chạy trốn mới mong thoát chết.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếng kêu la inh ỏi vang dội cả một vùng.

Điểm tiểu nhị đến cửa phòng Lệnh Hồ Xung vừa đập cửa vừa la:

- Quân gia ơi! Quân gia ơi! Nguy đến nơi rồi!

Lệnh Hồ Xung quát mắng:

- Tổ mẹ nó! Chuyện gì mà nguy đến nơi? Chúng bây chỉ rắc rối.

Điểm tiểu nhị đáp:

- Thưa quân gia! Các đại vương ở trại Hoàng Phong đỉnh Loạn thạch đêm nay đến càn quét cho sạch thị trấn này. Nhà nào nhà nấy trốn hết rồi.

Lệnh Hồ Xung mở cửa phòng, miệng vẫn không ngớt cầu nhàu thóa mạ:

- Con bà chúng nó! Giữa lúc thanh thiên bạch nhật, càn khôn trong sáng, làm gì có trộm cướp? Huống chi đã có bản tướng ở đây, khi nào bọn cường đạo dám càn rỡ?

Điểm tiểu nhị nhăn mặt ấp úng:

- Mấy ông đại vương đó dữ lắm ...dữ hơn cả hùm tinh... Mấy ông không biết có tướng quân ở đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy người ra bảo cho chúng biết.

Điểm tiểu nhị la lên:

- Trời ơi! ..Tiểu nhân ...đời nào ...dám ra bảo mấy ông..tiểu nhân chưa ra đến nơi thì cái đầu đã rụng rồi!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch ở chỗ nào?

Điểm tiểu nhị đáp:

- Trại này ở cách ấp 28 chừng hơn 200 dặm. Hai năm trước họ đã đến cướp phá một lần, giết chết sáu bảy chục người và đốt phá dư trăm nóc nhà. Như thế có khiếp không? .. Tướng quân ơi! ... Tướng quân tuy võ nghệ cao cường nhưng một mảnh hồ làm sao địch nổi cả đàn cáo? trên sơn trại của họ, trừ các đại vương ra không kể, nguyên bọn tiểu lâu la cũng đến quá 300 người.

Lệnh Hồ Xung lại thóa mạ:

- Tổ sư chúng nó! Ba trăm đứa thì làm cái gì? Bản tướng đây xông vào giữa chiến trận có hàng thiên binh vạn mã còn chẳng coi vào đâu, xông vào rồi lại xông ra như chỗ không người.

Điểm tiểu nhị lăm lét đáp:

- Dạ dạ! Tướng quân quả là thần dũng.

Rồi gã trở gót đi cho lẹ.

Bỗng nghe ngoài thị trấn nhốn nháo loạn xà ngầu, tiếng kêu la râm rĩ, tiếng hô con gọi mẹ âm âm khắp nơi. Lệnh Hồ Xung ra ngoài cửa điểm thì thấy từng đoàn người tay xách nách mang, lưng đeo bao lớn bọc nhỏ, hốt hơ hốt hải chạy về phía Nam.

Chàng nghĩ bụng:

- Đây là chỗ giáp giới hai tỉnh Triết Môn. Các quan chức địa phương cùng các tướng lãnh ở Hàng châu và Phúc kiến không thể chiếu cố đến khu vực này được, nên nổi bọn cường đạo hoành hành làm càn, tàn ngược trăm họ. Vậy thì đại tướng quân Ngô Thiên Đức này qua đây đến trọng nhậm ở phủ Toàn Châu gặp chuyện bất bình, có lý đâu mắt lấp tai ngo! Ta phải giết cho kỳ hết những tên đầu sỏ bọn cường đạo để lập một chút công đức. Cái đó kêu bằng kẻ vi thân đã ăn lộc chúa phải báo đáp ơn vua. Mẹ kiếp! Như thế là phải lắm. Ha ha!

Chàng nghĩ tới đây ra chiều đắc ý, không nhịn được, nổi lên tràng cười rộ.

Rồi chàng la gọi:

- Điểm tiểu nhị! Lấy rượu đem đây. Bản tướng phải uống rượu rồi mới giết giặc.

Nhưng từ chủ quán, chương quỹ, cho đến khách trọ đều đã chuồn hết. Cả lão ầu tiểu di, sa sầm, tiểu nhị cũng tới tập tranh nhau mà chạy. Đường như chúng sợ chỉ chậm một chút là chạm trán cường nhân.

Lệnh Hồ Xung la gọi khản cả cổ chúng cũng cứ cắm đầu mà chạy hết chẳng ai lý gì đến chàng.

Lệnh Hồ Xung không sao được đành tự mình xuống bếp lấy rượu thịt lên nhà đại đường, một mình rót rượu uống.

Tiếng huyền não ngoài đường dần dần bình tĩnh lại. Lệnh Hồ Xung uống được ba bát rượu rồi thì những tiếng gọi nhau cùng những tiếng la hoảng đều mất hết. Toàn thể thị trấn yên lặng như tờ.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Lần này bọn địch ở trại Hoàng Phong gặp vận xui để lộ tiếng tăm, khi đến thị trấn thì chẳng còn gì nữa mà cướp đoạt.

Đang lúc yên lặng như tờ, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa từ góc Tây Nam vọng tới. Bốn con ngựa đang lao như tên bắn đến trại 28.

© [HQD](#)